

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН СЛУЧАЕН ДЕЛФИН

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

*Брей че чудо е жабокът...
Уж стои, а пък клечи.
Уж върви, а пък хвърчи.*

Е, и делфинът е нещо подобно. Не е риба, но плува. Не е птица, но лети. Живее като на шега и пет пари не дава за никого. Питайте Уакър. Той някога беше делфин. И от време на време пак му се случва.

Уакър караше полунощната вахта на „Морски зефир“. Не беше като другите. Когато имаше настроение, можеше да бърбри до посиняване, обаче не му се случваше често. Саможивец; образован, умен и напълно смахнат.

„Морски зефир“ беше стар кораб, но инак здрав и спретнат. Караше товар авиационен бензин от Тексас Сити за Бостън. А знаете ли какво е авиационен бензин? По-висок октан просто няма. Плиснеш ли го нагоре, не стига до земята. Ако оставиш цяла кофа на палубата, изпразва се за четирийсет минути. Направо виждаш как изпаренията излизат от трюмовите отдушници като мараня над нажежен асфалт. Трябва непрестанно да поливаш палубата, за да поддържаш ниска температура, а за цигарите по-добре да забравиш. Взривоопасен, тъй го наричат и това означава, че напече ли слънцето колкото да се изпотиш, отделя избухливи изпарения. Рядко го превозват с петролни танкери като „Морски зефир“. Използват специални кораби, където всички отдушници са запечатани и за изпаренията има специален общ тръбопровод към най-високата мачта. А на „Морски зефир“ имаше отделен отдушник за всеки от двайсет и осемте резервоара. Но компанията се подмами от изгодните условия и сключи договор.

Танкерът безпрепятствено прекоси Мексиканския залив и проливите край Флорида, после се отдалечи от брега и мина покрай Бахамите. Около фара Грейт Айзък срещна вълнение и пълно безветрие. Димът от комина се издигаше право нагоре и беше непоносимо горещо.

Когато се поотдалечи от островите, старото корито взе да върти номера. Рядко се среща подобно нещо — нито полъх на вятъра, а морето е като релефна карта на Скалистите планини. Клатеше ли? И още как. Корабът се подпираше на кърмата и бавно почваше да се

надига, сякаш имаше очи на корема и искаше да надникне какво става. После заравяше нос и небето се връщаше на място.

Мирисът на бензин пропиваше всичко, защото нямаше вятър да го отвее. Хората го ядяха, спяха с него. Когато корабът забиваше нос, невидимата маса изпарения плъзваше назад и ги задавяше; щом се изправеше, облакът минаваше по-напред. Тъй продължи трийсет и шест часа.

В анкетата на Морската комисия се казва, че „Морски зефир“ избухнал поради технически дефект; вероятно товарът бил проникнал през шевовете на резервоар номер 9 към машинното отделение. Дрън-дрън! Избухна заради един глупак на име Тортугас.

Той застъпваше на вахта от четири до осем и преди в пет да слезе до камбуза, отнесе на закритата палуба няколко кофи. „Морски зефир“ беше кораб с висока кърма, средна надстройка и закрита палуба под нея. От вълните се люшкеше яко като всеки нормален танкер, тъй че главната палуба се мокреше здравата. Тортугас метна кофите вътре, блъсна водонепроницаемата врата и бързо се изкатери по трапа към горната палуба. Не си направи труда да залости вратата, защото не искаше да се намокри. Дреболия, нали?

Когато в дванайсет без двајсет през нощта викнаха Уакър, той излезе на палубата да види как е времето. Знаете ли, няма по-самотно място във вселената от кораб насред морето. Не ти трябва кой знае какво въображение, за да усетиш, че на земята няма нищо друго, освен теб, кораба и морето. Затова повечето моряци са малко смахнати и Уакър не бе изключение.

Той стоеше на кърмата и му се плачеше. *Наистина* бе сам на света; двајсет и осем години живот не му бяха дали нищо освен сегашната професия и поразителен брой спомени... които предпочиташе да избягва. Както стоеше сред неподвижния въздух, полюшваше се в такт с палубата и зяпаше луната, мислите му се зареяха назад през годините, като спираха небрежно на преживяното за две години в колежа, две години скитнически живот, бързо се шумгнаха покрай спомена за отдавна изчезнал дом и пет-шест „единствени и неповторими“... От досадните бензинови изпарения му ставаше още по-зле. Вдишваш ли ги, направо ти размекват мозъка.

От мястото, където стоеше, не се виждаха кораби. Откъм бакборта, на около пет мили, по вълните бясно подскачаше светлинка

— дванайсетметрово корабче, излизащо от пристанището за яхти. Сигурно са тръгнали за риба меч или тон, помисли Уакър. Няма правда на този свят. Как ми се ще аз да съм собственик на това корито. Живот си живее той...

Уакър би се изненадал, ако можеше да види човека, застанал зад щурвала на корабчето. Това бе едномачтовият платноход „Спусък“, един от най-люксоznите в своя клас. Принадлежеше на Стив Рауп, а тази вечер Стив излизаше в открито море, за да се самоубие.

Отегчен. Ужасно, убийствено отегчен. Стив бе изкарвал хляба си с всичко на този свят, освен с работа и не желаше нищо друго, освен да умре. Последен потомък на династия от финансисти, той срещаше през целия си живот само покорство и ниски поклони. Беше своенравен, капризен и детински упорит мъж, а от година насам все повече падаше духом. Открай време се радваше на удивителна популярност, макар че мрачният му характер плашеше хората, но не изпитваше от това и капка удоволствие. Мразеше жените, понеже твърдо вярваше, че всички до една гледат само да му докопат парите; а от пари пък му бе дошло до гуша. Липсата на увереност в себе си го правеше високомерен; не можеше да се отърве от мисълта, че по начало не притежава достойнства и само заради богатството си е търсен, приеман и хвален. Мразеше целия свят, мразеше себе си и го успокояваше единствено мисълта за онова, което възнамеряваше да извърши.

Той остави щурвала и измъкна котвата. Тя тежеше почти петдесет килограма и трудно се вдигаше, но щеше да му свърши работа. Остави я на задната палуба, взе от шкафа три-четири метра въже и спря двигателя. Изтича обратно при котвата, изправи я, клекна до нея и я подпря с гърди. Омота въжето около тялото си, прекара го през халката, върза го здраво, после напрегна нозе и зачака.

Загубил стабилност, „Спусък“ почна да сменя посоката. Вълнението връхлиташе ту от едната, ту от другата страна. Вълна подир вълна заливаха палубата и Рауп усещаше как силите го напускат, докато се бореше да запази равновесие, подпрян на ниския парапет. Беше свършено спокоен. Загледа се през мрака и зърна на няколко мили светлините на танкер. Изглеждаше тъй могъщ и непоклатим...

Изведнъж между сигналните светлини на танкера се надигна огромен жълт пламък и полетя към луната. Стив Рауп усети как го

изпълва мощна възбуда; ето най-сетне нещо вълнуващо, нещо различно и ново. Трескаво взе да разплита възела около халката и в този миг една грамадна вълна жестоко подметна малкото корабче. С отчаян вик Стивън Рауп политна зад борда заедно с котвата.

На „Морски зефир“ Уакър се изтръгна от размислите, защото откъм лявата страна на надстройката долетяха кълтящи трясъци. Вратата на закритата палуба! Не бе залостена и се тряскаше при всяко лудешко люшване на кораба — стомана срещу стомана при издигането, стомана срещу дърво при пропадането. Уакър хукна натам като луд, но преди да направи и две крачки, блесна неминуемата искра.

Облаче от прозрачен син пламък разцъфтя, увисна за миг над палубата и изчезна. Раздаде се звук като чудовищна кашлица и над отдушника на резервоар №4 изригна огнен стълб; той се издигаше все по-високо и по-високо, а горещината засмукваше изпаренията и създаваше нови. Върхът на отдушника се нажежи до червено, после отхвъркна. Половин секунда по-късно четвърти резервоар избухна. Надстройката хлътна надолу. Искрите се разхвърчаха напосоки към вече изчезналата радиорубка, после №3 и №5 гръмнаха едновременно. Ставаше доста напечено и Уакър хукна назад, като крещеше през илюминаторите.

Екипажът наизскача сънен и стреснат. Едни бяха навлекли работните комбинезони, други не. Някои бяха спокойни, но повечето едва се удържаха от паника. Сякаш грамадна усойница се виеше насам-натам, търсейки да грабне най-напред уплашените. Някои просто стояха и мигаха срещу огъня. Други бягаха в кръг като хванати плъхове, прекалено стреснати, за да изтичат към лодките.

Уакър държеше да си намери спасителна жилетка. Понечи да слезе в трюма, но се дръпна като видя долу Тортугас, премазан от нозете на подплашената тълпа. Така бе платил за глупостта си. Уакър скочи в коридора през един от илюминаторите и нахълта в жилищното помещение. Докато смъкваше от рафта три жилетки, палубата осезаемо пропадна под краката му. Този път той прескочи Тортугас без колебание.

На палубата цареше истински хаос. Едно е да спускаш лодките при нормална тренировка, а съвсем друго — да се бориш едновременно срещу вълните и паниката без друг командир освен боцмана... ако изобщо може да се нарече командир човек, който крещи

смислени заповеди на озверяла тълпа. Тримата помощници, Стареца, радистът и двама от вахтените моряци бяха изчезнали заедно с надстройката.

Парните котли изгърмяха. Слава Богу, предпазните клапани си свършиха работата.

Отпред изригнаха още два резервоара, корабът бясно подскочи и се преметна. Грамадна вълна разби дясната лодка, а лявата се килна към палубата и вече не ставаше за нищо.

Двигателите нададоха вой когато корабът заби чело надолу и витлото увисна във въздуха.

— ... който си на небето, да се свети името Ти...

Тоя пък кой беше, по дяволите?

— Идвайте, момчета, водата е чудесна.

Някой цвилеше като кон със счупен крак.

Боцманът се втурна по палубата и изкрещя:

— Някой да ми помогне!

Уакър го последва слепешком. Боцманът скочи на кърмата и почна да избива клиновете от капаците на трюма. Уакър надяна едната жилетка и му метна другите две. Вълните ги отнесоха през борда. Заедно избиха клиновете, смъкнаха платнището и се заеха да мятат капаците през парапета. Тоя боцман излезе мъж на място. Беше се сетил за единственото нещо, което може да плава.

Гръмнаха седми и осми номер. Останала без опора, главната мачта хлътна надолу, после проби дъното. Тежкият утлегар от върха ѝ се стовари с трясък на палубата и затисна краката на боцмана. Той остана да лежи, заливан от вълните. Уакър подпря утлегара с рамо и напъна мишци до скъсване, но грамадната тежест така и не помръдна. Боцманът се озъби и поклати глава. Уакър отскочи назад, изтръгна парче тръба и се върна. Боцманът пак се озъби и кимна. Уакър замагна...

Седемдесет метра пламтящ бензин обграждаха кораба от всички страни, освен откъм кърмата. Уакър изтича като пиян към парапета, връзвайки трескаво шнуровете на жилетката. Докато скачаше, замаяно се зачуди дали с тая жилетка ще се удави или ще умре от глад и жажда. После се озова във водата. Една вълна го подметна високо, сетне го смъкна тъй бързо, че му призля. Нещо го блъсна жестоко в лицето. Усети как раздраната кожа се смъква на парцали и всичко помръкна.

Когато отново прогледна, вече бе ден. Очите му пареха непоносимо. Вълнението продължаваше. През изминалите часове спасителната жилетка го бе държала проснат по гръб над водата. Той немощно загреба два-три пъти и се огледа. Светът беше малък. От кораба се виждаше в кръг от единайсет мили. Тук нямаше и единайсет метра.

Океанът е мека постеля, а Гълфстрийм не е студен. Но в главата на Уакър тръпнеше тежко главоболие, а солта изгаряше раздраното му лице. Той опита да се изкашля и когато успя, откри, че не може да спре. Продължи да кашля докато изгуби съзнание.

Няколко часа по-късно той се свести повторно. Искаше да попита вахтения дали вече е един след полунощ, но подпухналият език не му се подчини. Трябваше да попита, защото иначе можеше да се успи. Напругна сили и издаде тъй ужасен дрезгав звук, че сам се изплаши. Болен беше, това е. Най-добре да каже на стюарда. Кога ще достигнем суша, стюард? Никаква суша за теб. Люшкай се в тая вода. Нагоре. Надолу. Стюардът е мъртъв. Ами живите? И те са мъртви. Отново чу онзи прегракнал звук и му се стори, че е смях.

В очите ми има светлина, помисли той. Болен съм, майко. Майка ми седя до леглото четири дни и нощи, защото бях болен от ревматична треска. Пиеше кафе, пушеше и не мръдна цели четири дни и нощи, защото не можех да дишам и ставите ме боляха. Само не ме удрай! Хей!

Тежък удар в ребрата го накара почти напълно да се опомни. Покрай него се стрелна голям тъмен плавник и под слънцето мощно подскочи блестящо вретеновидно тяло. Докато то падаше към вълните, друго блъсна Уакър в гърба. Нови две весело се премятаха отстрани, а край първото се появи още едно. Водачът се завъртя, налетя стремително и Уакър опита да се отдръпне, като цапаше немощно с ръце. Един от делфините издаде звук, напомнящ детски плач и изведнъж човекът отново остана сам. Делфинът не докосва жив човек, но може да подмята мъртвеца няколко мили наред. Ха! Видяхте ли!

Пет пари не даваш за никого... Ние с теб знаем, нали, приятелю?

Ти си делфин, изрече глас в мозъка на Уакър. Ти си прекрасен и странен и живееш като на шега. Ти си безстрашен, силен и бърз. Носиш се пред вълнореза на кораба, пренебрегвайки заплашителния

стоманен ръб. Където си ти, никога няма акули. Хайде, извий гръб и подскочи над водата.

В този миг морякът Уакър, единствен оцелял от танкера „Морски зефир“, престана да съществува и се преобрази.

Още не можеше да подскача, но с лекота издаваше звук като плачещо бебе.

Вълните растяха. Шевът на рамото на жилетката бавно се разпадаше. И изведнъж Уакър долови в мъничкия си вихрен свят присъствието на друг подскачащ предмет. Това бе платноход без човек на щурвала, изящна малка яхта, която танцуваше, залиташе и храбро се бореше с водните маси. Идваше все по-близо и по-близо, докато накрая една вълна подхвана Уакър и го запокити срещу белия корпус. Убийственият удар разкъса дясната презрамка и го потопи дълбоко надолу. болката от задушаването разбуди последните му рефлексии. Когато следващата вълна го надигна, той вкопчи пръсти в ниския парапет и се преметна напред и нагоре. Дълги минути лежа, стиснал парапета с мокър юмрук, после бавно осъзна колко странна е тази нова среда за лъскавото му делфинско тяло. Замаяно се изправи и изкуцука напред, смъквайки парцаливите останки от спасителната жилетка. Няколко мъчителни крачки по-нататък той се блъсна във вратата на каютата и я отвори тъкмо когато яхтата описа дъга. Уакър бясно размаха ръце и се стовари долу, право върху разраненото си лице.

А „Спусък“ от Маями все танцуваше и танцуваше, понесъл странния си товар, сгушен край малката стълбичка — човек, който беше делфин; делфин, който не знаеше, че е бил човек.

Човекът в бялото легло чу мелодия и това бе мелодията на нечий глас. Тих и нежен. Целият свят бе тих и нежен. Той отвори очи.

Тя бе великолепа. Имаше червеникава коса и зелени очи, трапчинка на брадичката и ослепително бели зъби. А казваше...

— Глупаво, пресолено, псевдоизтънчено шведско копеле, дете се пишеш голям мореплавател!

Той бързо затвори очи, стреснат от толкова много загадки. После събра кураж и пак ги отвори. Тя все още бе тук. Понечи да проговори, но нещо меко закриваше лицето му. Като вдигна към бузата си

стокилограмова длан, той откри, че главата му е плътно омотана с превръзки.

— Какво, по дяволите...

— Кротко, момче! — изрече вълшебното видение. После леко положи ръка върху рамото му и го натисна надолу. — Не говори. Минал си през месомелачка.

Вече малко по-спокоен, той лежеше и недоумяваше.

— Какво...

Нежната ръка леко докосна бинта над устните му.

— Не сега, Стив. Кротувай, ако обичаш. — Тя придърпа стола си към леглото и стисна ръката му. — Заповед на доктора: никакви приказки. Но можеш да слушаш. И ще ти позволя да казваш „да“ или „не“. Нищо повече. Разбрахме ли се?

— Да — каза той. — Обаче...

— Още едно „обаче“ и спирам да говоря — прекъсна го тя строго, но с усмивка.

— Добре.

— Стив, истинско чудо е, че си жив. От три седмици лежиш тук и за пръв път ме чуваш. През цялото това време лежеше с отворени очи и издаваше само някакъв странен звук като бебешка кашлица. Мили Боже! Мислехме, че си се побъркал. *Наистина* ли ме чуваш, Стив?

— Да.

— Браво, тъй те искам. А сега какво искаш да знаеш... например знаеш ли къде си, какво стана и тъй нататък?

— Не.

— Ти *наистина* си минал през месомелачка! Добре де, както си имаш лошия навик, една вечер най-ненадейно излезе в морето със „Спусък“. Сигурно никога не ще узнаем накъде си отивал, освен ако си го припомниш. Аз лично смятам, че просто си искал да останеш насаме с мрачните мисли. — Тя се разсмя тихо. — Може би си видял „Морски бриз“ и си потеглил натам да помогнеш. Но преди да приближиш мястото на катастрофата, си паднал в кабината и си загубил съзнание. Нямам представа как си се подредил така.

— „Морски бриз“? — повтори той.

— Хей! Нали щяхме да караме на „да“ и „не“? Танкерът „Морски бриз“ е избухнал близо до мястото, където те намериха.

Ужасна трагедия; не е останала жива душа. Докато търсели оцелели, намерили теб.

Той отново вдигна ръка към лицето си.

— Питаш дали си пострадал? Голям късмет имаш, че живеем в двайсети век, Стив. Само изкълчено рамо, две счупени ребра и лицето... но за него не се тревожи. Това е клиниката на доктор Дюбоа. Той възстановява лицето ти по снимки. Казва, че след година никой няма да подозира колко работа е трябвало да свърши. Скъпичко е, Стив, но ти винаги си казвал, че имаш прекалено много пари. Нещо друго?

— Да.

— Чакай да видим... Мисля, че не пропуснах нищо...

— Коя си ти?

Изумлението в ясните ѝ очи след миг се превърна в болка.

— Стив... не ме ли познаваш? Не помниш ли Орландо, Стив, не помниш ли как Уинчъл разправяше, че това не е ухажване, а ураган? Не помниш ли как се скарахме, Стив, когато ми рече, че съм досадна и си тръгна ядосан? — Внезапно в очите ѝ припламна гняв. Беше много красива. — Стив, ако се преструваш... не си играй с мен!

— Не! Не! — възкликна той.

— Значи е вярно? — Тя въздъхна безпомощно и се облегна назад. После бързо добави: — Позволете да се представя. Господин Рауп, това е госпожица Пери, за вас просто Сандра. Несъмнено сте очарован.

— Рауп ли? — глухо избъбри той.

— Стив! Дори и собственото си... Нищо ли не помниш?

— Не! — мъчително извика той. — Не!

— О, Стив, измъчих те. Аз съм глупачка. Не се тревожи, скъпи. Моля те. Всичко ще бъде наред. — Тя се приведе и леко целуна превръзките. Изведнъж стана деловита. — Слушай ме, Стив. Никой не бива да узнае. Твърде много хора биха го приели като небесен дар. Ти и извънредно богат. Ако докажат в съда, че напълно си загубил памет, може би ще открият начин да те вкарат в приют, тъй че някой друг да докопа парите ти. Мисля, че ще се справим. Винаги си бил странен и саможив. Продължавай по същия начин, само че още по-категорично. Двамата заедно ще се преборим.

— Сандра, аз...

— Шшшшшт. Остави всичко на мен. Скоро ще се изправиш на крака и тогава...

— Време е, госпожице Пери — обади се глас откъм вратата.

Висок, мършав мъж с изящни ръце влезе в стаята, спря и ги огледа.

— Докторе, той наистина се свести! — радостно каза Сандра. — Позна ме.

— Великолепно — отвърна Дюбоа. — В най-скоро време ще бъдете същия, както преди!

Ако знаеше за какво говори...

Сандра се усмихна, намигна и изчезна от стаята. След малко сложиха Стив върху количка и го откараха за третата операция.

Осем месеца по-късно Стив и Сандра отидоха на парти за пръв път след нещастния случай. Тия месеци бяха напрегнати и за двамата. Трябваше най-старателно да се справят с хиляди дребни подробности. Всеки ден носеше поредната изненада във възстановяването на мъжа, наречен Рауп.

Например почеркът. След като прегледаха стотици документи, двамата откриха, че старият му подпис напълно се различава от новия. И Стив трябваше всеки ден да посвещава по два часа на упорити упражнения, за да си възстанови предишния почерк.

А и хората... Когато се завърна в огромния си дом край Бока Ратон, Стив бе отрупан с покани и посещения. Слугите имаха заповед да не допускат никого до господин Рауп без предупреждение. Сандра обикновено беше наблизо, а когато излизаше, оставяше телефонен номер. Когато посетителят най-после успееше да се добере до Стив, той вече знаеше наизуст главните подробности. Можеше да нарича гостенина по име, да подхвърли някоя шега за „общите спомени“ и набързо да сложи край на посещението. Беше усвоил и цял куп номера.

— Ами онова делово предложение, господин Рауп? Можете ли да ми дадете отговор днес?

На подобни въпроси Стив обикновено отвърщаше:

— Предпочитам да ми повторите всичко, Смит; нали разбирате, след злополуката нищо не можех да върша и май доста съм поизостанал.

Изричаше го с чаровна усмивка, нещо ново за предишния мрачен господин Рауп. А когато изслушаше подробностите, отговаряше:

— Добре, ще помисля и ще ви се обадя.

Естествено, после обсъждаше всичко със Сандра.

Някои от нещата, с които се сблъскаха, бяха поразителни и необясними. Когато Стив изпробва старите си дрехи, всичко му стоеше чудесно — всичко освен обувките. Сега купуваше с половин номер по-малки. Бяха се променили и вкусовете му. Една вечер Сандра откри, че той танцува и то извънредно добре; не си спомняше някога преди да е танцувал. А най-изумително бе, че вече не можеше да свири на пиано, но пък по тайнствен начин бе усвоил китарата.

През седем от тези месеци Стив бе изцяло забулен с превръзки, а през осмия имаше лепенки по носа и скулите. Често заставаше пред голямото огледало в спалнята, гледаше това ново лице и го запомняше наизуст, както бе учил старите си познанства и навици. Мургаво лице с изострена брадичка и хлътнали, искрящи очи. Харесваше му.

Сандра бе станала част от живота му, както и той част от нейния. В много отношения животът му почваше от мига, когато отвори очи и я видя до бялото легло.

Един ден тя го завари в градината да дрънка на китарата и да пее с печален глас „Блус за болницата Сейнт Джеймс“. Несъмнено беше щастлив.

— Стив — тихо каза тя.

Той вдигна глава, усмихна се и дългите му пръсти пробягаха по струните, приключвайки мелодията с буйно арпеджио. Сандра взе китарата, сложи я на тревата, после седна в скута на Стив и отпусна глава на рамото му.

— Чудак. Още се питам кой ли те е учил да свириш така.

— Цар Нептун — усмихна се той.

— Значи е чудесен учител. Нямах представа колко различен си, Стив. По-мил. Толкова много неща узнах за теб... Да си призная, не вярвах, че ще имаш сили да изтърпиш всичко това. Винаги си бил толкова мекушав. Но ти се хвърли като античен герой в най-голямото начинание, предприемано някога и победи. Освен мен никой не знае за паметта ти; и единствената разлика, която виждат, е че сега си десет пъти по-истински мъж отпреди. Мисля, че си чудесен, нали?

— Просто бях послушно момче, скъпа, и вършех каквото ми кажеш. Всеки би го постигнал, ако имаше теб, да го водиш. — Той докосна ухото ѝ с изящния си нов нос и вдъхна аромата на златисто-червените коси. Тя се разсмя.

— Не съм дошла да създаваме дружество за взаимни похвали. Идвам да ти кажа, че Бабс Фреснър организира парти в твоя чест. Нямам представа как е открила, че те разбулват идната седмица, но фактът си е факт. И проявява типичното си чувство за хумор. В твоя чест всички ще бъдат костюмирани като чудовището на Франкенщайн.

— Ама че симпатяга! Как ще се измъкнем?

— Няма да се измъкваме, скъпи. Не смяташ ли, че е крайно време да се пораздвижим?

— Ще се справим ли?

— Можем, стига да не се свиращ в тъмните кътчета с разни особи!

— Ревнуваш ли? — прошепна той.

— Ужасно.

Бабс се оказа типична смахната дебютантка от света на киното — лъскава коприна и добре разиграна наивност. Има фигура като бутилка от Кока Кола, помисли Стив, докато двамата със Сандра влизаха в салона.

Бас беше облечена с елегантен саван, а под очите ѝ се тъмнееха изрисувани сенки. Хвана Стив за ръцете и сърдечно се вгледа в лицето му. Ефектът бе потресаващ.

— Бабс! — усмихна се Стив. — Чудесна си. По-грозна жена не бях виждал.

— Старомоден както винаги, нали? Здравсти, Сандра. И ти не си зле.

— Предавам се.

— О! — възкликна Бабс. — Просто така ми хрумна. Елате да ви представяна гостите.

И те тръгнаха. Сандра се движеше плътно до него като президентска секретарка, нашепваше имена, импровизирани шеги и отговори; побутваше го, замазваше грешките и даваше знак кога да се оттегли. От време на време неусетно променяше темата; понякога Стив се правеше, че не дочува. Справиха се добре.

Където и да отидеше, Стив попадеше сред възхитена тълпа. Хирургическото дело на Дюбоа бе изключително. Обсипваха го с хиляди въпроси и поздравления. Именно сред една такава група той внезапно усети злобен и неприязнен поглед. Обърна се към човека до себе си.

По-мършава особа никога не бе виждал. Имаше малки очички и устни със странно закривени краища. Белезникави очи, безизразно лице и влажно проблясваща мургава кожа. Устата разкриваше твърде много ситни, заострени зъби.

Стив стисна ръката на Сандра и тя забеляза кого гледа. Измъкнаха се от групата.

— Кой е мазният господин?

— Гояс. Твоят личен враг номер едно.

— О? И какво го тормози?

Сандра се изкиска.

— Миналата година ти го нарече... — Тя прошепна думичката в ухото му. — После той заведе дело за оскърбление, а ти доказа, че е истина.

Стив хвърли поглед през рамо към Гояс.

— Като го гледам, не бих се изненадал... Сандра, от него се чувствам... о, не знам.

Разтревожена от внезапния блясък в очите му, Сандра възкликна:

— Стив! Стив, какво има?

Мозъкът му се люшкеше. Нагоре. Надолу. Очите му заблестяха...

— Акула...

Тя го разтръска.

— Стив! Скъпи! Опомни се!

Лицето му бе пребледняло и тя разбра, че не я чува.

— Да се махаме. — Тя го изтласка към изхода, където се сблъскаха с Бабс.

— Божичко! — изписука Бабс. — Нима вече си тръгвате? Не можете да ми погодите такъв номер! — И преди Сандра да я прекъсне, тя се развика: — Хей, слушайте! Стив ни зарязва!

Всички се струпаха наоколо и между тях бе Гояс. Когато той пристъпи напред, Стив изведнъж излетя от пода и описа висока дъга. Никога не бяха виждали подобен скок. Преди да падне, той улучи врага си и Гояс отхвъркна през цялата зала. Стив остана да лежи

неподвижно. Само пляскаше, пляскаше с длани и издаваше звук като бебешки плач.

Потресените, изплашени хора го отнесоха у дома и го оставиха насаме със Сандра.

Две седмици той лежа като пън — неподвижен и ням. Сандра и една медицинска сестра го хранеха, къпеха и преобличаха. Постепенно той си възвърна разсъдъка. Отново бе Стивън Рауп, но сега изглеждаше като изплашено, разтреперано копие на предишната личност. Ала под грижите на Сандра бавно се върна към нормалния живот, нарушаван само от редки пристъпи на слабост.

Не след дълго те се ожениха и потеглиха със „Спусък“ на дълго крайбрежно пътешествие да опознаят хилядите прекрасни проливчета около Флорида. Морето, слънцето и покоят довършиха лечението и това би могло да бъде щастливият край.

Но имаше още нещо. Един ден задминаха танкер, плаващ на юг с баласт в трюмовете.

Танкерът беше стар, но спретнат, с висока кърма и средна надстройка. На палубата екипажът къртеше старата боя; чуваше се шумът на чуковете. Докато приближаваха, отекнаха два басови удара на камбана, призоваваща дежурните да застъпят на следобедна вахта. Този звук къртеше и къртеше в главата му, тъй че дълбокият рефлекс от дългогодишно обучение го накара да се озърне през рамо в очакване на смяната. Ала вместо стоманена палуба, мостик и трап към кърмата зърна прелестно видение със сини шорти и червена плажна блузка, легнало върху палуба от полирано тиково дърво... Той прие с удивително спокойствие факта, че не знае кой е и къде се намира...

Уакър.

Рауп.

Вкопчи се първо в едната, после в другата самоличност. А сетне късметата от двете личности почнаха да се преплитат и малко по малко той разбра истината.

— Хей! — подвикна госпожа Рауп. — Отклоняваме се!... Стив! Какво има?

Тя влезе в кабината, а той протегна ръка и я придърпа до себе си.

— Виж ето там.

— Кое, кораба ли?

— Не виждаш ли долу, под носа?

— Да. Делфини, цяло ято. Но...

— Делфинът е удивително създание, Сандра. Не е риба, но плува. Не е птица, но лети. Делфинът не докосва жив човек, но може да подмята мъртвеца няколко мили наред... Там, където живее, няма акули. Той върши всичко като на шега и пет пари не дава за никого.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.